

- Сами ли сте тука? Где са баща ви и майка ви?

Децата бяха успели да се окопитят. По-голямото отвърна:

- Майка ми е на работа в полето, а баща ни е в града.

- На пазар ли?

- Не. Взе го побирчията за да помага като зида^т ~~на~~ новите стени на крепостта.

Непознатият се навъси.

- Защо го е взел да работи градски стени? Нали баща ви е манастирски парик?

Децата въздъхнаха и се спогледаха.

- Ти не изглеждаш да си от нашия край. Затова не познаваш побирчията Недко - каза Радуг. - Ех, колко хора си патят от него...

- Защо не се оплачат на севаста?

Децата отново се спогледаха.

- На севаста ли? Та той е по-голям изедник и от побирчията. Лани, цяло лято манастирските парици му работеха ангария моста край гората.

Непознатият се навъси още повече. Осветено от ярката светлина на огъня, мургавото му лице беше алено като бакър. От дрехите му се дигаше пара на големи облаци. Дългите му ботуши бяха от мека скъпа кожа. Децата го гледаха със зяпнали уста.

- Чичо, - се престраши по-голямото - ти откъдешен си? Ние сме виждали два пъти болярина Груица, но ти не си от неговите хора. Как си попаднал по нашия край?

Непознатият изгледа очуден привапливото дете и се усмихна.

- Когато спре дъжда ще ми покажете ли пътя за манастира?
- попита той.